

LÓRÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

4. évf.
48. SZ. 1925.
XI. 29.

KÖNYV-ÁRNYALÓ

2 exemplar a sor' 2 példány cíkerék

IMA.

— Irta: GYÖRGY VILMOS. —

Hogyan nevezzelek, hatalmas Isten,
Világosságnak atyja, Istenem?!
Mindazt, mi áldás földi életemben,
Mindazt csupán neked köszönhetem.
Tetőd szál alá minden ajándék:
Hozzád vezessen minden óhaj, szándék;
Zengjen ma ajkamon a hála-ének:
Dicsőség a magasság-Istenének!

Te vagy, ki szent kezeddel őrszesz engem,
Ha rám borul a rémes éjhomály,
Midőn a csendes nyugovást esengem —
Te vagy, ki védkarral mellettem áll;
Az enyhe álmom amidőn óhajtom,
Fejem párnáimra nem rettegve hajtom,
Tudom, hogy fölém éj ne zár el téged
Dicsőség a magasság istenének!

S midőn az égen hajnal pirja támad,
S a nap felébreszt mindent, ami él;
Te is hajnalra kelted éjszakámat,
Őrzőm volnál és ébresztőm levél.
Mely rám borult, nem örök volt az álom!
Az ébredésben életemet találom:
S kinek köszönhetem, hogy újra élek?
Dicsőség a magasság istenének!

S kinek köszönhetem, hogy ők is élnek,
Kiket tulajdonául mond szívem;
Kik vélem együtt félnek vagy remélnek,
Kiknek jóléte oly szent gond nekem;
Ajándékul őket nekem te adtad;
Oh, háta! ismét birtokomban hagytad.
Örömkönnyek közt újra szól a lélek:
Dicsőség a magasság istenének!

S így minden, ami áldás életemben,
Kegyelmes szent atyám, te nyújtod azt!
Édes mosolygást a vidám örömben,
A gyötrelemben enyhádó vigaszt.
S még akkor is, ha botlom gyengeségből,
Nem bosszu, sőt bocsánat hangzik égből!
Ujra bizom, reményem újra éled —
Dicsőség a magasság istenének!

Oh, add azért, add életemnek atyja,
Hogy szent jóságod ne feledjem el;
Te légy szívem legszentebb gondolatja,
Téged, s csak téged vágyjon e kébel;
S amíg a célt, az örököt elérem,
Te szent törvényed legyen az én vezérem,
S ne szűnjön ajkamon a hála-ének:
Dicsőség a magasság istenének!

A magvető.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Jöjjetek velem a mezőre, köszöntsük
a magvetőt: áldja meg az Isten a munkáját.
Im, ott áll földje határán, levett kalappal
tekint az égre s alázatos szívvel fohászkodik
Ő hozzá, akitől száll e földre minden áldás.
Piros hajnal pirkadása a magvetőt már itt találta
s a fölkelő nap verejtéket szárít homlokán.
Édes reménységtől dobog a szive: oszlik-foszlik
a felhők tábora, mely a csöndes éjszakában
meglepte az eget. A szelid hold gyenge ereje
nem bírt velök s lám, most meg-

riadva futnak a lánggal égő sugarak elől:
ameddig a szem ellát, mosolyog a határ.
Mosolyog az egész világ. Fenséges nyugalom
árad szét a mezőn, arany szint mutat
a szürke ugar.

Nézzétek a magvetőt: a föld királyaként.
ő. Arcán a népe sorsán tűnődő király gondja,
búja, de testének tartása királyi. Egyforma,
kimiért járással lép elébb, elébb. Lépésével
egyszerre lendül a karja. Jobb lábával,
hogy előbbre lép, jobbra hint magot,
s balra lendül a karja, amint bal

lábával lép előre. Nyakában a durva zsákot biborpalásittá festi a nap. Mint egy király, aki szórja kincseit, egyformán szórja, igazságosan, azonképpen szórja ő a piros buzaszemet a föld kebelére.

A szántóvető embernek minden munkája szép: legszebb a magvetés. Legszebb, mert míg karja jobbra, balra lendül, lelke Istennel társalkodik. Az ő mérhetetlen jóságára bizza az elhintett mag sorsát. Az ő munkája hiába való, ha Isten az áldott nap sugarait rá nem szórja a megboronált földre; ha nem ad a következő napokban langymeleg esőt, mely kelésre serkentse az elföldelt magot. S mi tenger veszedelem ólálkodik körülötte, míg a gyenge vetés kalászos buzává érlelődik. Tél fagyja ellen vajjon borul-e rá meleget adó hólepel? Fagy megsanyargatja, egér megdézsmálja, nap; eső rozsdásra sárgítja, üszög feketére mázolja a sárga aranyaszemet. S amikor legtöbbit ígér, már-már sarló alá értek a telt kalászosok, kerekedik az ég alján nehéz szürke felleg, hömpölyögve tör elő, mind előbbre, fejünk felett beborul az egész világ — az ítélet órája ez. A hullámozó vetési kegyetlenül földre tiporja a jéggé fagyott esőcsepp.

Most, amikor kerek esztendő munkája semmivé lett, érted meg a mélabút, mely ott borong a magvető arcán, hintvén a magot a föld kebelébe. Mert meg vagyon írva már a Szent Bibliában a szántóvető emberről: könnyhullatással vetnek, énekszóval aratnak. Szénagyűjtés, aratás verejtekfakasztó munkájának terhét vidám nótázás feledtetni, a magvető mélabúsan lép elébb, elébb, az ő munkáját nem kíséri dal: csöndes, hallgatag, merengő, mint maga a természet ősznek idején.

Itt vagyok a határ közepén s meg-

indult szívvel nézem a világnak legszebb, legfenségesebb munkáját. Önkénytelen vetem nyakamba a zsákot s hintem a magot én is, mivelhogy ez jól esik az én szívemnek. Beszélgetek a földdel. Ő mondja:

— Hintsed, hintsed, szórd tele fölhasogatott keblemet. Legyen igazság a te munkádban, egyformán juttass magot minden rögnek. Ne csalj meg s én sem csalog. Ezt cselekedjed minden munkádban s Istennek áldása nem maradhat el.

— Beszélj, föld, beszélj!

— Ne sajnálj amiatt, hogy háromszor hasogatja fel keblemet az ekevas. Szent fájdalom ez. Tudom, hogy én vagyok az Erő és az Élet s a tudat, hogy milliók ereje, élete gyönyörködik az én keblemben, még kívánatosabbá teszi a fájdalmakat.

— Beszélj, föld, beszélj, erősítsd lelkemet.

— Lám, te bejártad a világot, már-már hüllenné lett a szived hozzám: mi húzott vissza újra? Miért botorkálsz göröngyeimen?

— Ó, Istenem, mit tudom én! Itt vagyok! Itt vagyok! Szeretlek, akár adsz kenyeret, akár nem. Minden rögödön érzem rég porrá lett őseim nyomát. A pacsirta éneke mindenütt szép, de legszebb, ha fölötted lebegve száll fel a szántóvető ember sóhajtásával. Hallod ezt az éneket? Benne van ez énekben a te irántad való nagy, erős szeretetünk, hozzád való ragaszkodásunk s ez a szeretet imádságként száll Istenhez a pacsirta énekében.

Szeretlek, föld, édes anyaföld, szeretlek!

(Kisbaczon.)

Omár pasa rózsafái.

Irla: KOVÁCS JÓZSEF.

I.

Török világ Magyarországon! Mely szomorú korszaka nemzetünk történetének, amikor a honi föld nagy részén ozmán hatalom parancsolt! Ebben a korban egy ideig Temes vidékén Omár pasa parancsolt a magyarságnak. Nem volt rossz kormányzó. Emberségesen bánt mindenkivel, aki tiszteletben tartotta a győzöt és pontosan leróttá adóját.

Omár pasa kertje volt a legbájosabb, a legszebb a városban. Oly szép rózsák nem voltak láthatók, mint ott. Különösen három damaszkusi rózsafa tűnt ki felséges virágaival. Az egyiknek pompás sötétpiros, a másiknak gyönyörű sárga, a harmadiknak fehér, halványveres árnyalatu virágai valának. A kert minden szál virágát szerette a török főúr, de legjobban rózsáit, különösen a három damaszkusi tőt.

— Akár embereim közül, akár idegen valaki tépjen le csak egyetlen szirmot, halálfia! — adatta mindenkinek tudtára a pasa. Nem is merészkedett senki a rózsák közelébe, de nem is igen lehetett odajutni, mert Omár katonái ugyancsak őrizték uruk házatáját.

Miért szerette annyira a török úr a rózsáit s miért tüntette ki legjobban szeretetével a három damaszkusi rózsafát? Nagy oka volt rá. Elsősorban azért, mert a mohamedán ember minden virágnál többre becsüli a rózsát. Azután meg a következőkért: Omár a szultán legkedvesebb s legbizalmasabb emberei közé tartozott, mert egy alkalommal a szultán életét is megmentette. Ezért nagy hálával volt a szultán Omár iránt és bőségesen el is halmozta kegyeivel, többek közt három olyan damaszkusi rózsafával, amelyeknek koronái Ahmed, Ali és Mehmed szellemek rózsafáinak szemeiből származtak, oltás utján. Ahmed, Ali és Mehmed szellemek a lelke voltak annak a három hatalmas és hős arab fejedelemlnek, akik a szultán elleni harcokban estek el.

Mohamed szultán nemes ellenfél volt, aki nagyon megbecsülte az ellenfél vitézségét. A három elesett fejedelmet illő végtisztességben részesítette. Mind a hármat bebalzsamoztatta s Sztambulba szállíttatta, egy helyen temet-

tette el őket, egymás mellett, a sirjukra pedig egy damaszkusi rózsátőt ültetett sajátkezüleg. Pompás rózsafákká fejlődtek azok a hős uralkodók sirhalmain. Ahmed fája vérpiros, Alié pompás sárga és Mehmedé fehérszínű, halványpiros árnyalatu rózsákat nevelték. A szultán katonákkal őriztette e sirokat, szigoruan meghagyta, hogy a rózsákhoz senkit se engedjenek közeledni, mert halál fia, ki a rózsákból csak egyet is leszakít.

Egy este Mohamed maga szakított le egyet Ahmed rózsái közül. Abban a pillanatban a szultán előtt világító kőd támadt és a ködből Ahmed alakja bontakozott ki vérpiros palástban, majd így szólt:

— Felséges Uram! Allah parancsára szolgál lettem. Valahányszor a fámról letépsz egy rózsát, megjelenek előttem, hogy kívánságaidat teljesítem. De csak a te és általad kiszemelt emberek óhaját váltom valóra.

Mohamed először nagyon meg volt lepve, aztán elbocsátotta a szellemet, de most már kíváncsi volt, hogy vajjon a másik két rózsafából nem fog ugyancsak szellem előtűnni, ha letépne azokról is rózsát. Valószínűnek tartotta a dolgot s nem tudván ellentállni kíváncsiságának, letépett egy rózsát Ali fájáról. Ugyanaz történt, csakhogy most Ali szelleme állt előtte gyönyörű aranysárga palástban. Végül Mehmed fájáról rózsát szakítva, fehér selyempalástban Mehmed szelleme jelentkezett. Mondani mind a három ugyanazt mondotta.

Ekkor az a vágya támadt a nagy úrnak, hogy mind a három töről gyors egymásutánban tépjen virágot. Mi lesz akkor? Szándékát végre is hajtotta, mire ott állt előtte mind a három szellem. Néhány percig haragosan méregették egymást, majd bösz ordítással rohantak egymásnak, oly veszekedést rögtönözve, hogy a szultán jó ideig szólni sem birt. Amikor aztán magához tért, rájuk parancsolt, hogy hagyják abba a marakodást. Erre mind a három egyszerre kiáltotta: — Életünkben halálos ellenség voltunk s most szellemeink folytatják a haragot. Neked nagyúr pedig azt tanácsoljuk, hogy soha egyszerre ne hívj bennünket, mert akkor nem parancsodat szolgáljuk, hanem egymást ütjük-verjük.

— Elmehtettek, mondotta a szultán, s eltűnt mind a három szellem, mintha a föld nyelte volna el őket. S a három sirra esti csend, sötétség borult, csak a katonák halk lépései hallatszottak.

Mohamed mielőtt megajándékozta a három rózsafával s velük együtt a három szellemmel, megjelentette előtte egymásután Ahmed, Ali és Mehmed szellét, hogy azok lássák, még kit fognak szolgálni a szultánon kívül. Aztán, hogy Omárt Magyarországra küldte a Temes vidékére, a lelkére kötötte, hogy nagy faedényekbe ültetve vigye magával, Temesvárra érkezve pedig edényestől ültesse majd őket a kertjébe. E rózsátok télen is virítanak, csak akkor melegben kell azokat tartani. A három szellem rózsafái megszakítás nélkül virágznak mindaddig, amíg Mohamed örök álomra nem hajtja a fejét. Annak bekövetkeztekor néhány pillanat alatt elszáradnak és a három szellem visszatér Alláhhoz.

Egy szép nyári estén, amikor a téli hold ezüstös fénye tündérszággá varázsolta a vidéket, Gortvay András, előkelő nemes ifju, sétára indult bájos menyasszonyával, Olgyay Máriával Temesvárra. Amint elhaladtak Omár pasa kertje előtt, édes kábulat szállta meg őket a sok-sok száz rózsa illatától. Aztán így szólt Mária:

— Édes András, már hetek óta vágyom, nagy, ellenállhatatlan vágyódással Omár legszebb rózsáira. Nincs hatalom, amely ebből a gyönyörűsége betegségből kigyógyítana, csak ha a szívemre tűzhetek legalább egyetlen egyet a három rózsafa virágaiból.

András, aki különben ember volt a talpán s a legnagyobb veszedelemben is megállta volna a helyét, e veszedelmes óhaj halatára mélyen megdőbönt.

— Drága Máriám! — szólt szépséges választottjához — tudod, hogy mi az ára vágyad teljesítésének? Halál vár minden szentségtörőre, aki Omár rózsáiból csak egyetlen szirmot is eltulajdonít! Ha szeretsz, fojtsd el teljesíthetetlen vágyadat szivedben, s kérd segítségül a mi Urunk, Jézus Krisztust, hogy szabadjon meg a sátán e szörnyű kísértésétől.

Mária hajlíthatatlan maradt.

— Nem szeretsz te engem, ha így beszélsz, — mondta a leány Andrásnak, s két napig viaskodott egymással a két szerelmes. A küzdelem az ifju vereségével végződött. Becsületére ígéretet tett, hogy a sötétség beálltával a megkívánt rózsák közül egy a leány keblén fog illatozni.

(Vég: következik.)

A Mikulás bácsihoz.

— Irtta: CSÜRÖS EMILIA —

*Csali mese, csengő,
Zuzmarás az erdő,
Mikulást vár az ablakban
Sok fényes cipellő.*

*Jó Mikulás bácsi,
Ugy-e, nagy a gondod?
Telik-e majd mindegyikbe,
Ha zsákod kibontod.*

*Fényes cukorkával
Meg se is töltsd őket,
Inkább talpaltasd meg sorra
A kis cipellőket.*

(Kolozsvár)

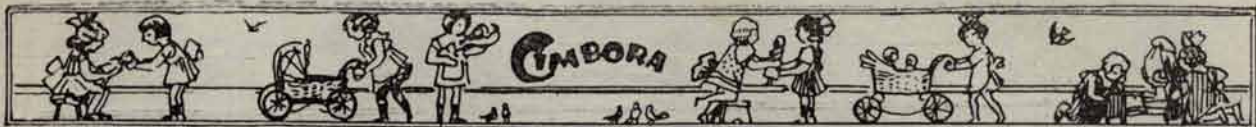

DÓCZYNÉ BERDE AMÁL RAJZA.

Harisnyát foltoz nagyanyóka.

Beszámoló a nyári vakációról.

— Hetedik közlemény. —

Szeretett Elek nagyapó!

Már sorra jennek meg a kedves beszámolóik és ellenálhatatlan vágy unszol az írásra, hogy az én beszámolóim is ott fekteljen a többi között.

Tarka nya am volt. Tiszta leplére nem csak esőszemek és sárguló falevelek peregetek, de ráhullajtotta rózsaszirmait a mosolygó természet is. Szép vidéken töltöttem nyaramat, egy kicsiny, elrejtett faluban, ahol valamikor koszorus költönek, Petőfi és Bem apó is megfordult, üdözve az osztrák-orosz hadaktól. A szebbnél-szebb kirándulások számtalan sora fűződik ez örök emlékezetű szép nyárhoz. A természet gyönyörű panorámája tárult mindenütt előm. Ott állottam a hatalmas, kopár sziklatömbök a'att és csodáitám Isten hatalmát, Mindenható nagyságát. Láttam, mint vájt utat magának a kőóriás a'att a kicsiny patakocska és éreztem az idő rombozó erejét. Jártam a hatalmas tőgy és fenyőóriások alatt és félve tekintetem szédítő magas tetejekre, ahol párányi madárkák építettek maguknak fészket, otthont, menedéket... S amikor a süvítő szélvész tövestől tépte ki a délceg fa gigászokat és menydörögve szórta az ég sitergő nyilait, melyek egyet en csapással hasították szét a sudár jegenyét, megértettem, hogy szépség, nagyság, hatalom, mindön mulandó e földön.

Sokat olvastam, sokat tanultam a természet nyitott könyvéből és szívem boldogan dobogott, ha szabadon barangóhattam erdőmezőn keresztül. Szerettem bolyongani a rengeteg erdőben, ahol a sűrű, lombos fák szetonódott galyai között alig táncol át a nap sugara s csak néha találkoztam favágó emberekkel.

Ki'estem a kedves madárkák életét, kergettem fürge mókuskákat és szem'éltem a halak pajzán játékát a kristálytisza csermely csobogó vizében. S visszatérő utamban ha kiértem a fenyvesek birodalmából, előttem feküdt Isten legszebb, leghatalmasabb temploma. Kupo'ája a csil'agos ég boltoza', oltára a hegytető és azon áldozott Isten áldott napja. Körüskörül pedig a hívők megannyi sokasága, a fák milliárdjai összekulcsolt ágakkal némán hajtogatták lombos kor'áikat.

Piroslott már a hegytetőn a som és kőtösből kibujt a mogyoró és egy reggel arra ébredtünk, hogy gyülekeznek a fecskék a tempom körül. Készülődtek a hosszú útra és szárnyra eresztették gyenge fiókáikat. S egy nap elmentek a fecskék és elmentünk mi is. No, de nem kell azon búsulni. Lám, a fecskék messze vándorolnak és mégis visszatérnek a megszokott vidékre. Visszatérek én is, ha Isten megsegít.

Hát épp csak ennyit akartam elmesélni, kedves Cimboráim és felhívni figyelmeteket arra, mit másoktól is már sokszor és százszorta szebben is hallottatok, hogy szeressétek a természetet, ne menjetek el mellette közömbösen. Tekintetek be tárt könyvébe és sokat, nagyon sokat fogtok tőle tanulni.

Isten veletek!

Hű Cimborátok:
(Temesvár) Erőss Alfréd.

* * *

Kedves Nagyapó!

Az iskolai év vége felé, alig vártam a vakációt. Amikor megkaptam a bizonyítványt, örömmel vittem haza. Kedves Nagyapó! Én itthon töltöttem a vakációt, s a napot beosztva, mindenre hagytam időt. Reggel 7—8 óra között keltem. Felöltöztem imádkoztam s kimentem a keribe friss levegőt szívni. Azután játszótam; legjobban szerettem olvasni a Cimborából, amit a kis hugom is örömmel hallgatott. Több könyvet is olvastam a vakációban. Vasárnaponként délelőtt templomba mentem, délután elmentem iskolatársaimhoz s azok is eljöttek hozzám és eltöltöttük az időt. Azután kezdtem már unni ezt a hosszú vakációt, vártam, hogy megkezdődjön az iskola, hogy tanulhassak tovább.

Szeptember vége felé jár az idő, megkezdem az új iskolai évet s kérem az Istent: segítsen meg továbbra is.

Zilah.)

Tima Endre
II. fg. o. t.

* * *

Kedves Elek Nagyapó!

Mielőtt hozzáfognék a beszámolóhoz, tessék megengedni, hogy bemutatkozzam: Szabó

Gyula a »Bärnuți Liceum« III. osztályu diákja, 11 éves vagyok. Jenőket is bemutatom, ő hét éves, a második elemibe jár.

És most csatlakozom pályázó társaimhoz, bár az én beszámolóom nagyon szerény, egyszer azért, mert vannak kedves olvasó testvéreim közt nagyobbak akik többet láttak és tapasztaltak, másodszer azért, mert éppen azzal tértünk el rendes szokásainktól: nem mentünk sehová, mert nyaraló vendégeink voltak. Itt volt többek közt a mi csehországi, kedves Nagyapókánk, aki éppen úgy szereti az unokáit, mint Elek Nagyapó. Sokszor elvittük kirándulni, megmutattuk neki a történelmi nevezetességű Magurát, a Báthory-vár romjait, a Báthoryak által épített gyönyörű róm. kath. templomot, stb.

Amikor aztán hazaérve, fáradtan lepihentünk, Nagyapókán volt a sor: ő beszélt nekünk az ő hazájáról s mi nagy figyelemmel hallgattuk. Beszélt a hóborította Tátráról, a vágmenti várronokról, a Vágról magáról és így eljutottunk gondolatban Komáromig. Ilyenkor én úgy láttam, hogy Nagyapóka könnyezett...

Amikor elmentek a kedves vendégeink, dolgoztunk is. Segítettünk szénát gyűjteni, a csépléskor ügyeltünk a buzára, üres időmet lombfűrész munkával töltöttem.

Apuka sokszor elővett minket és mondanunk kellett az »egyszeregyet.« Jenőkének nagyon nehezen ment. Szeptember 26-án »Urunk, Istenünk, segíts meg«, — kis imával neki kezdtünk az új tanévnek.

Sok szeretettel gondol Elek Nagyapóra:
(Szilágyosomlyó.) Szabó Gyuszi és Jenőke.

* * *

Kedves Elek Nagyapó!

A nyári vakációt otthon töltvén, érdekes kirándulásokkal nem szórakoztathatom nagy és kis barátaimat, csupán lakóhelyemet írom le, lehetőleg röviden. Tehát: A'gyógy majdnem tiszta román lakosságu község (megyénk lakossága békében 92 százalékban volt román) nagyrészt sövényfalu házakkal, melyek szal-

mával vagy zsindegyel vannak befödve. Kémény a parasztházakon nem szokott lenni. A községben egyébiránt fürdőtelep is van, melynek vize kénsavat tartalmaz és hova nyaranként rendes autójárat viszi föl úgy a községből, mint a közeleső (12 km.) Szászvárosról a fürdővendégeket. Különben vonaton is jönnek az egész idényre a környékbeli városokból. (Déva, Gyulaféhevár.) A fürdőtelep hegyen fekszik, ahova szép ut vezet fel. A fürdőtelepen kívül községünknek tudószanatóriuma is van, mely mintegy 18 éve épült és amelyben a betegek száma a 100-on soha sincs alul. Községünkötől a legelső órház Alkenyér, ahol Kinizsi Pál egyik híres csatáját vívta, melyről az emlékkő mai napig is sértetlenül látható.

(A'gyógy.)

Fodor László.

* * *

Kedves Elek Nagyapó!

Bocsánatot kérek, hogy ily későn írom a nyári beszámolómat, de én nem láttam semmi nevezetést, amit leírjak, mivel én egész nyáron itthon voltam és készültem a pótvizsgára, amin szerencsésen átmentem. Kétszer voltam kint nagymamáéknál, öt órát mentünk kocsival. Az országuton elhaladtunk a két fűzfa mellett, amely arról nevezetes, hogy 1704-ben, amikor a kuruc-labanc háború volt, az enyedi diákok eddig üldözték a labancokat s a diákok egyik vezére, Zeteleky József, a labancok egyik vezérét, Tratzigfritziget itt ölte meg. Akkor kereste a társait, de csak egyet látott a patak mellett felakadva egy fűzfára. Ez a diákok másik vezére, Karassay Áron volt, aki a labancok alvezérével, Borenbukkal viaskodott és mind a ketten beestek a patakba. Amikor Zeteleky kihuzta, Borenbuk meg volt halva, de Karassay még élt. És ekkor a két diák a megmaradt fűzfabotokat betűzte a földbe, ahol kihajtottak és hata'mas fák lettek, de most csak egyes hajtásaik vannak meg. Sőt még a két fűzfához címzett csárda sincs meg. Nem járnak többet ide az enyedi diákok mulatozni és

Köhögésnél,

hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

nem éneklék el többet itt: »Erős várunk nekünk az Isten.«

A vakációm többi napjait a Jerzsák Anuskáéhoz hasonlóan töltöttem.

Kezét csókolja:

(Nagyenyed.)

Kovách Piroska.

* * *

Kedves Nagyapó!

Ahogy megkezdődött a vakáció, nem utaztunk el mindjárt, hanem két hétig itt élveztük a nyarat. Kimentünk a fiatalerdőbe szüleimmel, testvéremmel és barátnőimmal. Itt sétáltunk és szedtük az erdő legszebb virágait. Esős vagy hűvös időben otthon maradtunk. Dél előtt anyukámnak segitettem a főzés körül. Délután horgoltam, zongoráztam, olvastam a Cimborát és testvérkémet szórakoztattam.

Nagymamám háromszéki és azért haza vittük, hogy körünézzen a birtokán, amely Cofalván van. Innen szekérrel elmentünk Pákéba. Itt nagyon sok új dolog lepett meg. Egy rokonunk éppen esküvőre készült. Az esküvő napján megebédeltünk és mivel a jegyző Barátoson lakik, odamentünk szekérrel. Minden ház előtt voltak kisebb csebrek virágokkal és a szekerekről pénzt dobáltak oda. Sok helyt pedig megállítottak, hogy adjunk kalácsot és bort. Midőn Barátosról vissza jöttünk, elmentünk a templomba, innen pedig a lakodalmas házhoz, ahol aztán szokásos módon jó kedvvel folyt a lakodalom. Mi nem maradtunk egész végig, mert korán reggel el akartunk utazni.

Másnap korán reggel elmentünk Kisküküllő megyébe, Kőrödszentmártonba, a másik nagymamához. Itt is nagyon jól telt az idő. Élveztük a falusi élet gyönyöreit, amelyben bizony tíz hónapon át nincs részünk. Reggel megettettem a majorságokat. Nagyon kedveltem a kis pulykákat, amelyek annyira szelídek voltak, hogy kezünkből ettek. A kertünkön, amely 12 holdas, folyik át a Küküllő. Itt naponta megfürdöttünk és napkuráztunk.

Igy telt el a négy heti »arany szabadságunk.« Itthon segitettem anyukámnak és igyekeztem pótolni a négy heti zongorulásztásomat.

Kezét csókolja unokája.

(Nagyszóben.)

Sándor Erzsike.

* * *

Kedves Elek Nagyapó!

Én a nyári vakációm az igazi Nagyapó-

éknál, a kécsei papnál, Udvarhely megyében töltöttem. Iskolai év vége után szivrepesve vártam, hogy anyukám elvigyen minket Nagyapóékhoz, ahol már össze voltak gyűlve a magyarországi unokák is, éppen úgy, mint a kedves Elek Nagyapónál. Végre eljött a várvárt nap, amikor felülhettünk a Székely gözösré, amit bivaly szekérnek is csufolnak lassúságáért. Utunk mind ismert vidéken vitt keresztül, amelyet már jól ismerek, mert nem az első utam Nagyapóékhoz. Végre megérkeztünk Udvarhelyre, a székelyek városába, ahonnan szekéren mentünk Kécsba. Kedves nyári nap volt, csak éppen attól féltünk, hogy autóval ne találkozunk, hogy a lovak meg ne ijedjenek. Szerencsére, nem is történt semmi baj, elég kellemes volt az utunk. A kécsei hegység alatt le is szálltunk virágot szedni. Már a hegytetőn látszik Nagyapóék girbe-görbe faluja, gyümölcsfa erdő közül kandikálnak ki a piros fedelű házacsok. Alig is vártam, hogy átölhessem a drága Nagyapókat. Végre megérkeztünk, ahol már vártak Nagyapóék, de még inkább az unokák. Nagyapónak is van egy nagy kertje, ahol aztán kedvünkre élvezhettük az arany szabadságot; ahol tornáztunk, kézimunkáltunk és a magyarországi unokáktól új táncokat tanultunk. Sokszor hasznunkat is vettük. Van az udvaron egy nagy vackor fa, az minduntalan potyogtatta a vackort és azt nekünk kellett felszedni. De nem ültünk ám mindig otthon, mentünk Nagyapóval a mezőre, erdőre, felfedeztünk egy kis fürdőhelyet s azt elneveztük három szögű fürdőnek, ahol szepidőben strandoltunk, a homokban napfürdőt vettünk. Nagy éhesen haza mentünk, ahol Nagymama már várt a jó bivaly tejeskávéval, vajjal és mézes kenyérrel. Ej, de jól is esett! Vasárnap templomba vonult az unokák serege, hogy meghallgassuk a Nagyapó prédikálását. Imádkoztunk mi is szereteteinkért, a jó Nagyapó és Nagyanyóért s kértük a jó Istent, hogy éltesse a jó Elek Nagyapót sokáig, hogy még sok jót irhasson a Cimborába.

Csoda-e, ha e kedves vakáció alatt észre se vettem a nyár gyors elrepülését és csak arra ébredtem, hogy lejárt a vakáció!

Kezeiket a jó Nagyanyóval csókolja szerető unokája:

(Segesvár.)

Dénes Ibolyka.

* * *

Kedves Elek Nagyapó!

Hogy én is résztvehessek a nyári vakáció beszámoló pályázatán, íme leírom bukaresti utamat.

Szeptember 15-én Szigeten felültem apukával a gyorsvonatra, amely délután 5 órakor indul innen egyenesen Bukarestbe. Az utegész Váradig unalmas és kellemetlen volt, mert Szatmár mellett a vonatot ellepték a szunyogok, másnap este 10 órakor Bukarestben voltunk. Elsősorban a Hotel Royal Palace-ban szobát vettünk ki. Ez Bukarest legszebb és legmodernebb szállója, ahol aztán jól megmosakodtunk. A szállóból elmentünk egy kerthelyiségbe: a Cismiginba, ahol megvacsoráztunk. Onnan pedig elmentünk egy kicsit sétálni. Séta után visszamentünk a szállodába és lefeküdtünk. Reggel 9 órakor felkeltünk és elmentünk a Capsa cukrászdába megreggelizni.

Kedves apukának dolga volt a Berkovits bankban, én még ismeretlen lévén Bukarestben, kénytelen voltam vele tartani. Utközben persze Bukarest utcáit kezdtem figyelni. Egyenesen mentünk Bukarest főutcáján, a Calea Victorián. Ez az utca a forgalomhoz képest nagyon keskeny. Gyönyörű szép kocsik és autók nagy számban száguldanak végig az utcán, óriási néptömeg mindenfelé. A házak gyönyörű szé-

pek és több emeletesek. A királyi palotát is megtekintettük. Kivülről egész egyszerűen van építve, a kertje szintén egyszerűen van parkírozva. Innen átmentünk a Bulevardra, ahol a nemzeti színház van. Ez nagyon szép épület. A Bulevardon egy nagyon szép kert van, a közepén egy nagy tó, amelyen csolnakáznak. A Bulevardról több kis utcán át elértünk a Berkovits Bankba. Ez az épület kilenc emeletes és nagyon szép. Bukarestben a klíma nagyon meleg, sokszor eléri a 48 fokot. Estefelé kimentünk a Luna-parkba, mely hasonlít a budapesti Angol-parkhoz. Itten utaztam a hullámvasuton. Másnap délelőtt lementünk Bukarest nevezetességeit megnézni. Voltunk a miniszteriumokban és a muzeumokban, többek közt voltunk a katonai múzeumban, ahol láttunk régi ágyukat, tankokat, páncélvonatot és egy vitorlás csolnakot, amelyen elmenekült az orosz cár Bukarestből. Délután kimentünk a lóversenyre. A többi napon, ameddig apuka üzleti dolgait elvégezte, egy ismerősömmel voltam, ahol egy egykorú fiú volt, akivel pingpongoztunk. Szeptember 23-án hazafelé kiszálltunk Kolozsvárt egy délutánra. Kolozsvár igen szép város. Éjjel 12 órakor folytattuk utunkat hazafelé és délután 2 órakor Szigeten voltunk.

(Máramarosziget.)

Fried Gábor.

Az eleven talicska.

(Öcsike levele Nagyapóhoz.)

Édes nagyapókám, sajnálattal kell közölnöm, hogy nem tudom lerázni a nyakamról Majmonidesz Matyit. Nem elég, hogy egy iskolába járunk, egy házban lakunk, a múlt vasárnap reggel, amikor észrevette, hogy a Rózsa-dombra készülődünk Stánci-Cenci nénihez, valószággal kierőszakolta, hogy vigyük magunkkal. — Űsse kő! mondta csendesesen az apus, hát jöjjön, csak előre is kikérem a »nadselü« gondolatokat. Nem akarok hosszadalmas lenni, elég az, hogy gyönyörű őszi nap volt, s természetesen, hogy kint csatangoltunk egész nap a szabadban, s végig csináltunk minden elhíszható játékot. Mert bármennyire undok

fiú Matyi (talán még Lipinél is undokabb) vendég volt, tehát illet őt szórakoztatnom.

Délután, uzsonna tájt, már kifogytunk minden játékból, amikor Matyi az üvegház mellett egy talicskát pillantott meg. Nyomban felkiáltott nagy örömmel: Van nekem egy »nadselü« gondolatom!

— No, erre igazán kíváncsi vagyok, mondom én. Ki veled!

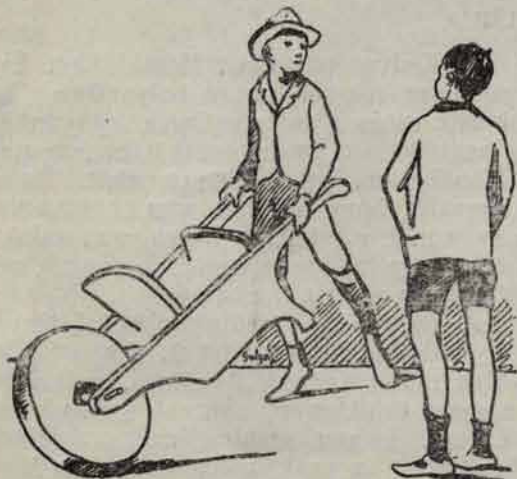
— Az nekem a nadselü gondolatom, hogy beleülök a talicskába, te meg tolod. Amikor elfáradsz, te ülsz bele és én toloom.

— Ez igazán »nadselü« gondolat, mon-

dom én gunyosan, de Matyi nem vette észre a gunyosolyt, mely hirtelen átvillant ajkamon.

Nosza, mindjárt beleült Matyi a talicskába, de csak egyszer toltam végig, megelégette a mulatságot.

— No, most te ülj bele, biztatott engem.

— Eh, megbocsáss, ez nem játék, mondom én.

— Hát legyen neked »nadselübb« gondolatod, biztatott Matyi.

— Nos, azt hiszem, nadselübb gondolat volna, ha a talicskából kivennénk a kereket, te

megfognád a tengelyt, én meg a két lábadat s úgy karakáznánk le a dombról. (Tudni kell

ugyanis, hogy Stáncli-Cenci néni háza dombon áll.)

— El kell ismernem, mondá gavallérosan Matyi, hogy ez nadselübb gondolat. Próbáljuk meg.

Egy-kettőre kiszedtük a kereket a talicskából, Matyi megfogta a tengely két végét, én meg az ő két lábát s uccu! rohantunk le a dombról szélnél sebesebben, még a gondolatnál is sebesebben, egyenesen annak a tavacskanak, melyet a kerítés mellett, a domb aljában ásatott Stáncli-Czenczi néni a libáknak meg a kácsáknak. Mondanom se kell, édes nagyapókám, szerencsésen megérkeztünk a tóba, mely

beillett pocsolyának is. Nemhiába, hogy pocsolyába fürdettem meg Matyit, de le is pocsondiázott s oly hangosan szidta a nadselü gondolatomat, hogy apusék ijedten rohantak ki a villából.

— Ej, ebadta, mordult rám szeliden apus, már megint nadselü gondolat?

S képzelje, édes nagyapókám, Stáncli-Czenczi néni volt az, aki védelmébe vett, s hogy Matyit is megengesztelje, fürdőkádba nyomta, alaposan megfürdette s végezetül két csésze habos kávét diktált bele. Gondolta volna ezt édes nagyapókám, egy év előtt, amikor Stáncli-Czenczi néni szüntelen kitagadással fenyegetett a nadselü gondolataimért?

(Kisbaczon.)

A másolat hitelesség:
ELŐK NAGYAPÓ.

A rádió

Írta: VIRSIK MÁRIA

Évikének annyi a babája, hogy maga se tudná megmondani, mennyi. Nagybaba, kicsibaba, porcellánból, gummiból és a jó Jézuska mégis minden évben megajándékozza egy néhány új babával úgy, hogy Évike már igazán nem tudja, hová raktározza el játékait. Ezenkívül még három mackó, egy göndörszörű kis kutya, meg egy fehér cica egészítik ki Évike birodalmát.

Összes játékai közül Évike legjobban szereti Katókat. Katóka nagy, aranyhaju, kékszemű baba, alig kisebb Évikénél. Évikének nincsenek testvérei és talán azért szereti Katókat olyan nagyon. Még ebédelni sem akar nélküle. Hideg téli estéken, amikor kinnt hópelyhek szállodognak, Évike bebujik puha, fehér ágyacskájába, maga mellé fekteti Katókat és addig-addig hallgatják ketten Anyuci meséjét, amíg az őrangyal ráteszi lágy kezét Évike és Katóka szemére, míg mindketten édesen elalszanak. Irigykedik is a többi baba Katókára, de hát hiába, egyik sem tudja olyan aranyosan selypíteni: mama, papa, mint Katóka. Dundi ugyan megpróbálta egynéhányszor, de bizony csak mély »vau, vau« jött ki a torkán.

Egy szép napon Dundi kutya rendes délutáni sétája közben betért a gyerekszobába, ahol nagy meglepetés érte. Katóka behunyt szemmel, mozdulatlanul feküdt ágyán, mintha elvolna ájulva. A pamlag egyik sarkában Mimi baba ült és hangosan kesergett.

— Istenkém, mi lesz velünk! Már egy hét óta felénk se néz Évike. Egy hete ugyanaz a ruha van rajtunk és nincs aki megfésüljön. Mi lelhetett Évikét? Talán már nem szeret minket?

Katóka is kinyitotta buzavirág-kék szemét és szomorúan mondta:

— Velem sem törődik már. Pedig hogyan szeretett mostanáig! El sem tudom képzelni, mi történhetett vele.

A mackók is zúgolódtak. Dundi szive megesett a szegény játékokon és elhatározta, hogy nyakába veszi az egész ötemeletes házat és addig keres, kutat, amíg valami hirt nem hoz Éviről.

Nem sokáig kellett várni: Dundi nemsokára visszatért és következőképen számolt be:

— Kedves pajtikák! Megtaláltam Évikét. Mondhatom, nagyon furcsa helyzetben. Az uri szobában ül és a fejénél fogva odavan kötve egy asztalkához. De nemcsak ő, hanem a szülei is. Mondhatom, igen kellemes lehet. És az a legfurcsább, hogy a fülére van erősítve valami izé és ennél az izénél fogva van odakötve. Amellett oly boldogan sugárzik az arca, mintha karácsonyfa alatt állna.

A babák nem tudtak ebből kiokosodni. Pedig a dolog igen egyszerű. Anyuska nevenapjára rádiót kaptam Apukától, aminek Évike is nagyon örült, mert nemcsak gyönyörű zenét és éneket, hanem szebbnél-szebb meséket is hallgathatott és csak a legerélyesebb felszólításra, akkor is nehezen fogadott szót Anyukának, aki aludni küldte. Nem csoda tehát, hogy játékaikról, a Dundiról, meg a cicáról, sőt még kedvenc Katókájáról is megfeledkezett. A szegény babáknak, különösen Katókának majd megszakadt a szive a nagy bánattól.

Egy este Apuka, Anyuci, meg Évike megingt a rádiót hallgatták. Évike arca olyan piros volt, mint a tűz, de anyuka azt hitte, hogy a nagy örömtől olyan. Egyszer csak leteszi Évike a hallgatókat és fáradtan lehajtja a fejét.

— Nos, Évike, meguntad? — kérdi Apus.

— Ma nem játszanak szépet. Fáj a fülem tőle.

Anyuska ölébe veszi Évikét, simogatja, becézi, mert látja, hogy valami baja van. Végül lefekteti.

— Miről meséljek ma, angyalkám?

— Ne mesélj Anyuci, csak add ide a kezdet. Ide. Itt fáj.

Éjjel rosszul aludt Évike. Azt álmodta, hogy hallgatta a rádiót. Egyszerre csak nyílt az ajtó és bejött Mancsi néni. Évike felugrott és feléje akart szaladni, de nem birt. A hallgatók odanőttek a füléhez. Fáradtan ébredt fel, aztán jött a doktor bácsi és szegény kis Évikének ágyban kellett maradni. Torokgyulladás volt.

— Anyukám, kérlek, hozd ide a Katókát!

A következő pillanatban Katóka már ott feküdt Évike mellett. Évike látta, hogy milyen szomorú az arca és milyen kuszált a haja. Magsajnálta és szeretettel simogatta a baba

hideg arcát. Aztán elaludt. Mialatt aludt, Katóka így suttogott a kis beteg fülébe:

— Nem volt szép tőled, Évike, hogy oly soká nem törődtél velünk. Valamennyien bucsultunk utánad. Mimi baba fázott rózsaszín selyemruhájában, Klárka elfelejtett járni, Paprika Jancsi piros arca fehérre sápadott és talán már nem is tud shimmyzni, Dundi és Mici is olyan szomorúak...

— Édes Katókám, — mondta Évike — bocsáss meg. Menj a gyerekszobába és kérj bocsánatot helyettem az összesektől. Én nagyon szeretlek benneteket.

A játékok szívesen megbocsátottak és mire Évike felébredt, már mind ott voltak ágyacskája körül. Vidáman mosolyogtak és Paprika Jancsi újból vígan járta a shimmyt.

Néhány nap múlva Évikének megszűnt a torokfájása és felkelhetett. Ujra vidáman hallgatta a rádiót és még Katóka fejére is erősített fejhallgatót. Hogy mit hallott Kató és hogyan tetszett neki, azt tőle kérdezzétek.

(Malacka.)

Apró köszöntők — apró embereknek.

— Irtó: BENKŐ ARANKA. —

I.

Édes apám nevenapját
Hej, de régen várom!
Bukfencet vet örömben
Mókus is az ágon,
Hegyes orru víg mókusnak
Vigyorog a képe.
Csörgő-börgő-zörgő diót
Hajigál a légbe!

Édes apám, édes apám,
Az Isten megáldjon!
A nyomodban mindig öröm,
Mindig mosoly járjon.
Annyi öröm hulljon eléd
Minden kis lépésre,
Ahány csörgő diót hajít
A mókus a légbe!

II.

Dér lepi a kőkénybokor ágát,
Hullatja az erdő koronáját,
Nagyanyókám nincs virág a tájon,
Elégedj meg köszöntőmmel:

[Bethlen]

az Isten megáldjon!

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írói levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szalmár) Str. Cuza Voda 4.

A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.

Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

**AZ IDEÁLIS
HASHAJTÓ
A
PURGEN
(PURGÓ)
KAPHATÓ
MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN**

AZ ÉN KÖNYVTÁRAM

cimmal egy igen csinos kiállítású mesekönyvsorozat megjelenéséről adunk hírt, amely a nagy mesemondó BENEDEK ELEK szerkesztésében jelenik meg a legjobb erdélyi írók közreműködésével. Tekintettel a kis meséskönyvek nívós tartalmára, valamint olcsó árára, biztosra vehető, hogy ezen mesekönyvtár ha v o n k é n t megjelenő példányait minden magyar gyermek megszerzi. Egy-egy ilyen kis mesekönyv bolti ára 5 leu és minden könyvkereskedőnél és hírlapárusítónál megvehető.

Elek nagyapó üzeni:

Nedeck György, Kolozsvár. Ügyes kis rajz mind a két karikatúrád. Hasonló do'gokat küldhetsz ezután is. — Beretzky András, Egestő. Kedves kis levélke a leveled, de nem igazi beszámoló, így hát ezuttal kimaradsz a pályázatból, ami azonban nem bánthat téged, mert hiszen már több rendben bebizonyítottad, hogy igen ügyesen írsz s már eddig is több adomát leköszöltem tőled eredelikeit és fordítottakat. — Ember István, Szinerváralja, Örömmel látom munkatársaim sorában. A Vörös kakas jönni fog. — Ujhelyi Gábor és L. Isten hozott unokáim seregébe, jövőre azonban ne feledkezzetek meg arról, hol és mikor kell a leveletek s a keresztneveket is írjátok ki egészen. — Róth Testvérek. Ti is megfeledeztek arról, hol és mikor kell a leveletek, pedig már számtalanszor üzentem, hogy ez a levélírásnak igen fontos szabálya. — Sándor Erzsike, Nagyszében. Az utolsó nap, tehát éppen idejében érkezett a beszámoló. — Nagy Bandi, Dés. Szólj a Tökmag őfelségének s ő azt vá'aszolja, hogy fejtegedsz szorgalmasan a rejtvényeket, egyszer aztán minden valószínűség szerint kezébe akad a neved. — Dominiás Mimi. Örvendek, hogy már nem vagy beteg s bizonyára örvendezsz te is a nagy örömdobban feledkezél meg arról, hogy hol kell a leveled. Én ugyan jól tudom, hogy hol lakol, de mégsem írom a neved után, mert meg kell szoknod, hogy a levél teljességéhez tartozik az, hogy hol és mikor kell. A kockarejtvényed sor a körül. — Páska Judit, Hidalmás. Te is úgy jártál, mint már több olvasóm: eleinte nem olvastad a Tamás érdeklődik-et, mert azt hitted, unalmas olvasmány. Egyszer aztán unalomból el kezdted olvasni és csak akkor láttad, milyen hasznos és tanulságos dolgok iránt érdeklődik Tamás. Ebből az a tanulság, hogy olvasatlanul nem szabad véleményt mondani semmiféle írásműről, hanem előbb el kell olvasni, vagy legalább is bele kell kezdeni az olvasásába. Egyébként bizonyos lehetsz abban, hogy én soha unalmas dolgot nem közlök a Cimborában s a legtanulságosabb, a legkomolyabb dolgok is érdekkeltően vannak megírva. Az írásodon nem vettem észre semmi változást, csak azt látom, hogy mindig sietve írsz. Helyesebbnek találnám, ha valamivel rövidebben írnál s azt a keveset gondosan, megfontolva írnád. Így aztán hamarosan megjavulna az írásod. A bátyád írása, bizony, nehezen olvasható s különösen az ő ceruzás írása szemrontó. Én azonban azt is elolvastam, mert több mint negyven esztendeje szerkeszték az ujságot s a legrosszabb írást is megszokta a szemem. A képrejtvényed jó ismerős, a vonalrejtvény igen könnyű, nehezebbel várok tőled. — Szabó Juliánna, Brassó. Ha te örvendezsz, én is örvendek, hogy a láboromba léptél. S

nemcsak te örvölsz, de testvéreid is örvölnek, hogy édesapád megrendelte a Cimborát. Ennek annál inkább örvöndek, mert, amint látom, elvégezted a negyedik polgárit s nem tartozol azok közé a lányok közé, akik, igen lévesen, ezt hiszik, hogy ők már nagyleányok, nem való nekik a Cimborá, holott még a szülők is szívesen olvasják a közleményeit. Póllőrejtvényed sorra kerül — Tálay György, Budapest. Végre keplál üzenetet, még pedig egyszerre kettőt. Édesapád kérdézetli, nincs-e terhema a te sok leveled? Meleg üdvözetem tolmácsolása mellett, nyugtasd meg édesapádát, hogy ha minden héten írsz nem egy, de két levelet, sőt löbbit is, éppenséggel nem fogom sokallani, mert én a t szeretem, ha ennél több levelet írnak az unokáim, minthogy a levélírás igen fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak. Képrejtvényeid rajza nem alkalmas ugyan a sokszorosításra, de azért nem végeztél felesleges munkát, mert ezzel is gyakoroltad magad a rajzolásban. — Janovitz Lili, Kolozsvár. Ha jól emlékszem, az az első leveled s arra kérsz ne haragudjam, de a sok tanulnivaló miatt nincs idő a levélírásra. Elhiszem, hogy sokat kell tanulnod, de azért helyes időbeosztással írhatod levelet is, nemcsak azokon a napokon, amikor nincs tanulás, hanem máskor is. Igen meg vagyok elégedve az írással minden tekintetben, de azért kívánatos, hogy minél több levelet írh, hogy továbbra is ilyen kifogástalan legyen a magyar írásod. Számrejtvényed sorra kerül. — Rétey Pityu, Tiszavárkony. Tompán s. ülettél, Piski mellett, ahol apukád vasutas volt, most negyedik elemista vagy a tiszavárkonyi iskolában. Öt évvel ezelőtt az általam szerkesztett Jó Pajlásból olvasgatott fel neked édesanyád, most meg, természetesen, magad olvasod a Cimborát. Olvassa Macuka hugod is, aki második osztályos, Lacika pedig, aki csak öt éves, két kézre könyökölve hallgatja, amikor te felolvasod a Cimborát. Valóban, nagy örömet szerzettél a leveleddel s nemkülönben nagy örömet szerzett a te jó édesanyád is a levélével, melyben oly nagy elismeréssel ír a Cimboráról s hosszú életet kíván nekem, hogy „még sok-sok ártatlan léleknek aranyozhassam be a lelki világát” írásaimmal. Tolmácsolod meleg üdvözetemet kedves szüleidnek, te pedig csak írd szorgalmasan a leveleket ezután is. Nem írhatok olyan hosszút, hogy neked hosszún legyen. — Szórákozott unoka beküldte a 43. sz. rejtvényeinek a megfejtését, de sem alá nem írta a nevét, sem a borítékon nem volt megállapítható, hogy hol volt feladva a levél. — Fodor László, Algyógy. Bár nem járatod már az ujságot, szívesen veszem ezután is a leveleidet, leközlöm a beszámolódat is. A versed figyelemre méltó szárnypróbálgatás, de messze van még attól, hogy megüsse a Cimborá magas mértékét. — Orbók Ferike, Csókfalva. Megdicsérlek az írásodért, még

jobban megdicsérenék, ha rejtvénymegfejtésen kívül levelet is írál. — Névalírás nélkül írja egyik unokám, hogy a pólvizsgán szerencsésen átesett (aminek igen örvendek) s azt a pár napol, ami még hátra volt az iskolai évből, kint töltötte fa'un a nagyszüleinél. Azt írja tovább, hogy jövőre igyekszik, nehogy a vakációt ismét tanulásal kelljen töltenie. Rejtvényeket is küld, melyek közül a pótló és a pontrejtvény közölhető volna. Azt hiszem, eléggé ismertellem ennek a szórakozott unokámnak a levelet, hogy rövidesen közölje velem a nevét. — **Kúnász Lajos, Kolozsvár.** Sajnálattal kell megállapítanom, hogy amilyen hetyke a leveled, éppen olyan rossz a versed. — **Dénes Ibolyka, Segesvár.** Bizony, rég nem írtál nekem, de ne csudálom, mert most tulságosan sok a tanulnivaló. Tudom, hogy szorgalmas vagy s rövidesen túl leszel a kezdet nehézségein, akkor aztán több időd lesz a levélírára is. — **Dénes Szilárd, Segesvár.** Oly rövid volt neked a vakáció, hogy észre sem velted, csak amikor már vége volt. Örömmel látom leveledből, hogy a vizsgád jól sikerült, jobban, mint az előző évben és igyekeznél fogsz, hogy mindig jobb és jobb legyen, mert ezzel örömet szerzel jó szüleidnek. Örömmel állapítom meg azt is, hogy bár német iskolába jársz, kifogástalanul írsz magyarul s hiszem, hogy az idegen nyelvek tanulása ezután sem fogja megrontani nyelved magyarságát. — **Kovács Piroska, Nagyenyed.** Az utolsó órában, tehát éppen idejében érkezett meg a beszámoló. — **Fried Gábor, Máramarosziget.** Utazási üzenem neked is. — **Horváth Mihályné, Szamosújvár.** Köszönet a kedves figyelemért. Intézkedtem, hogy a kiadóhivatalt mutatványszámokat küldjön Amerikába. — **Eröss Alfréd, Temesvár.** Jól esett olvasnom leveledből, hogy sikerült megszerezned a „Magyar nép mullja és jelene” című két kötetes műveimet és legujabban azt olvasod. Nagy komolyságra vall népünk mullja és jelene iránt való érdeklődésed s hiszem, hogy ez a könyvem nagy mértékben fogja gyarapítani ismereteidet. A beszámoló idejében érkezett. — **Babcsák Iluska, Bethlen.** Sajnálom, hogy egyik pályázatban sem veszel részt, ellenben örvendek annak, hogy ez az iskolai év sokkal könnyebb lesz, mint a tavalyi, mert már tudsz románul. Érdekes, amit Erzsike hugodról írsz: ő még semmit sem tudott románul, amikor tanulni kezdte a föld ajzól s százszor is elolvasott egy mondatot, úgy, hogy anyukád, aki nem tud románul, annyiszor hallotta, hogy már ő maga is elmondta az egyes mondatokat. Hát bizony, az ilyen tanulás nem sokat ér. — **Kiss Jucika, Nagylak.** A második elemibe jársz és már öt kötet Cimbora'd van, amiből az látszik, hogy még egészen apró gyermek lehettél, amikor már járatták neked szüleid a Cimbora't. Ami az írásodat illeti, egészen jó írás ez egy második elemistől.

Csak írtál szorgalmasan nagyapó'nak, egyszerre csak látni fogod, hogy nem kell megvonalmazni a levélpapírt is. Majd egyszer elmegyek Aradra is. — **Markovits Edit és Dusi, Vulkán.** A kiadóhácsi pótolja a 41. számot. — **Fritsch Ferenc, Kolozsvár.** Annyi tanulni valód van, hogy még szórakozásra is alig jut idő, de azért szakítasz magadnak annyi időt, hogy gyakrabban írj nekem. Ezt igen helyesen teszed, mert a levélírá's épp olyan fontos, mint akármelyik tantárgy'nek a tanulása. Helyes- és szép írásodban valóság'gal gyönyörködöm. — **Senensie' Olga és Duci, Csikszereda.** Rejtvényeitekből válogatok — **Apró Annuska, Kézdivásárhely.** Sikerültek a rejtvénymegfejtéseid, én azonban nemcsak rejtvény megfejtést, de levelet is várok tőled. — **Stern Endre és Pál, Szilágyosmlyó.** Annyira megszerettétek a Cimbora't, hogy azt hiszitek, soha nem tudnátok megválni tőle, bár sok a tanulnivaló, jutlaltok időt a Cimbora olvasására. Hát csak jutlassatok ezután is, mert bizony mondom, elméteket és szíveteket gazdagítják a Cimbora közleményei. — **Sulyok Évike, Nagyenyed.** Eddig azért nem írtál, mert német iskolába jártál s nem tudsz jól írni magyarul, most a Bethlen-kollegium negyedik elemi osztályába jársz s nagy az örömed, hogy megrendelte apuka a Cimbora't, melyet mindnyájan nagyon szerettek. Én most is megvagyok elégedve az írásoddal, de még jobban meg leszek elégedve nemsokára, mert tudom, hogy a híres Bethlen-kollegiumban alaposan megtanítják a helyes magyar írást, amiben segítségére lesz a kollegium'nek a Cimbora is. — **Paál fiuk, Székelykeresztur.** Pótlórejtvényetek sorra kerül. — **Szalay Zsuzsa, Borsa.** Van egy szép babád, akinek Magdi a neve. Bezzeg, jó dolga van Magdinak, ha szép új cipőt és harisnyát kapott, azt te mosod kite is vasalod, még foltozol is rá s ami fő, nagyon szereted. Bizony szeretném látni Magdit, de még inkább téged és Dilit, aki, amint leveledől látom, most Pozsonyban tanul. Csak oly n messze ne volna az a Borsa! — **Ifj. Márkos Ferenc, Brassó.** Nemcsak én emlékszem a te édesanyádra, de emlékszik nagyanyó is. Szép és jó kis leányka volt a te édesanyád. A beszámoló sikerült munka s rejtvényeid közül sorra kerül a pontrejtvény. Leveledet továbbítottam a kiadóhivatalknak, hogy ezután a te nevedre küldjék az ujságot s egyben küldjék meg neked a leveledben felsorolt cserkész könyveket. Kedves szüleidnek tolmácsold viszont üdvözeletemet. — **Ujhelyi Gábor és László, Székelykeresztur.** Jó a sakkrejtvényetek, de csak úgy közölhetem, ha még egyszer nagyobb betűkkel leírva bekülditek, mert az ilyen apró betűs rejtvényen nehezen igazodik el a szedőhácsi. **Szabó Patyi és Öcsike, Csucsá.** Az a számrejtvény csakugyan hibás volt, mert több szám kimaradt belőle, de hát régi igazság: tévedni emberi dolog.

Az október havi rejtvények megfejtése:

40. szám: Sakkrejtvény: Hass, alkoss, gyarapíts s a haza fényre derül. Számrejtvény: Fiaccskám, szeressétek egymást. Betűrejtvény: Húsvét. Számrejtvény: Furdik a holdvilág az ég tengerén. Kockaszámrejtvény:

5	1	10	9
6	9	3	7
8	6	8	3
6	9	4	6

Szélmalomrejtvény: Olyan a világ, sokat ígér, s keveset ad. Találós kérdés: Év, hó és nap, nappal és éjszaka. Betűhiányos rejtvény: Néger, London, Amazon. Szórejtvény: Répa. Betűrejtvények: Pontos napszamos. Párviadal. Nap, nap után mulik. Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát.

41 szám: Számrejtvény: Szabadság, szerelem, e kettő kell nekem. Névrejtvény: Amerika. Kockarejtvények:

96	36	18	= 150
51	51	48	= 150
3	63	84	= 150

1	2	3	4	5	6
2	3	4	5	6	1
3	4	5	6	1	2
4	5	6	1	2	3
5	6	1	2	3	4
6	1	2	3	4	5

42. szám: Számrejtvény: Cifra szűröm szegre van akasztva. Pontrejtvény: Petőfi Sándor. Számrejtvény: Tul a Tiszán faragnak az ácsok. Szélmalomrejtvény: Lassan járj, tovább érsz. Versesrejtvény: Irma.

42. szám. Szélmalomrejtvény: Imádság a lélek szárnya. Pótlórejtvény: Kinizsi Pál. Számrejtvény: Nyugtával dicsérd a napot. Létrarejtvény: Füstbe ment terv. Névrejtvény: Tompa Mihály. Kockarejtvény: Arad, Rigó, Agár, Dóra. Számrejtvény: Részeg vagyok rózsám, mint a csap.

Megfejtették:

Markovits Ernő, Szántó János, Hozó Bandi, Paál József és Elek, Király Lili és Évi, Puskás Samu, Kohn Zsuzsika, Halász Lenke és Bimuka, Weiskopf Lajos, Deák Berta, és Piroska, Péter Margit és Antal, Benedek Edith, Rábetz Adolf, Foltinek Adám és Nóra, Szentpétery Testvérek, Váró Éva, Knoll Móríc és Izidor, Spiegel Rózsi és

Joli, Foltinek Adám és Nóra, Jakó Zsigmond, Pilez Piroska, Gyárfás Magdus, G Nagy László, Bocsánczy Margit, Paál József és Elek, Lilly Rainer, Kerekes Pista, Klínger Ilona, Paula és Péter, Frank Margitka, Marosán Ilona, Balogh Mancsi, Tomchai Lili, Goldberger Klári és Gyurka, Beretzky András, Puskás Samu, Virsik Elemér, Kan János, Kohn Zsuzsika, Heller Olga, Szántó János, Fried Gábor, László és Imre, Jaeger testvérek, Szentpétery testvérek, Paál fiuk, Kovács Piroska, Orbók Ferike, Fodor László, Palkós József, Janovitz Lili, Tálay György, Kohn Zsuzsika, Szabó Juliánna, Páska Judit, Dominits Mimi, Nagy Bandi, Róth testvérek, Ujhelyi Gábor, Buck Vera, Wilkó Bözske és Annuska, Foltinek Adám és Nóra, Wolf Márta, Bárdos József, Tima Endre és Ilonka, Mester László, Kálló Vilma, Ujhelyi Gábor és László, Hirsch Erzsike, Márkos Ferencz, Korbuly Margit, Simay Irén, Gergényi Ferencz, Szalay Zsuzsa, Apró Annuska, Stern Endre és Pál, Sulyok Évike, Senensied Olga és Duci, Paál József és Elek, Fritsch Ferencz, Zsaka, Pistuka, Babcsák Iluska, Kiss Icauka, Markovits Edit és Dusi, Jaeger testvérek, Virsik Elemér, Labud Anli és Józsi, Rein Gyula, Szász László, Stern Endre, Auffenberg Norbert, Turay Ilonka és Annuska, Szőke Juci, Pályi János, Schvarcz Ferencz, Szilvássy Károly, Ruff György, Papp Irénke és Józsi, Fried Ilona, Weiler Antónia, Bálint Jucika, Benedek Edit, Szász Lacika, Klínger Ilona, Paula és Péter, László Lili és Kataló, Deák Tusika, Földes László, György és Imre, Kiss Iduska, György Gyöző, Láng Endre, Goldberger Mária, Szalay Zsuzsa, Gáman Ellus és Zolti, Jakó Zsigmond, Hammer Malvin, Varga Évike.

A megfejtők között 16 könyvet sorsollunk ki. Tök-mag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét huzta ki: Foltinek Adám és Nóra, Nagysomkút; Szentpétery testvérek, Szilágysomlyó; Kohn Zsuzsika, Nagyvárad; Virsik Elemér, Malacka; Jaeger testvérek, Székelykeresztúr; Babcsák Iluska, Bethlen; Frank Margitka, Nagykároly; Ujhelyi Gábor és László, Székelykeresztúr; Hirsch Erzsike, Szi ágysomlyó; Zsakó Pistuka, Dicsőszentmárton; Nagy Bandi, Dés; Tomchai Lili, Kolozsvár; Benedek Edit, Bucureşti; Puskás Samu, Remele, Csik megye; Vámos Irénke, Gyergyószentmiklós; Kiss Iduska, Szék.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

1925. december 31-ig előfizettek: Bálint Évike, Beregszász, Fábán Vilmos, R. Sobola, Kuhinka Irénke, Klein Miklós, Katona Margit, R. Sobola, Novák Tibi, Sümeg Z. vm., Gáspár Tibor, Sümeg, a beküldött 36.000 koronával előfizetési díja 1925. október 1-ig van rendezve. Czirják Ferenc Losonc, előfizetési díja a beküldött 80 k-val 1926. apr. 1-ig rendben van. Klein Herman Jelsava, 47 ck-t nyugtázzuk. Jaszénovics László Levice, a beküldött 20 ck-val előfizetési díja 1 25. szeptember 30-ig ki van egyenlítve. Dr. Egressy János Huszt, előfizetési díja 1925. december 31-ig rendezve van. Homoka Andor, a beküldött 22 ck-val 1925. augusztus 31-ig rendezte előfizetési díját. — Kisfaludy Lajos Sajjgmer, 100 ck. előfizetése csak 1925. október hó 1-ig van rendezve. — Holvay Évike, Velki Saris, a beküldött 50 ck-t nyugtázzuk.